

Bayer Zsolt: Hát így, pontosan így

2024 február 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nagyapák, krisztiánok, provokatörök

Ebben az írásban nem esik szó Bayer Zsoltról. Megírta a magáét, tisztességgel, becsülettel. Szépirodalmi stílusban és értékkel. Megvédi az övét, ha kell. A jelenség az ijeszt, és én félni kezdtem.

Vannak krisztiánok, akik az egyébként értékes tudományos munkásságukkal sok mindenfélét publikálnak egész életükben, igazi alaposan, akadémiai szinten. Ami még érdekes is lehet, tömegek várják és olvassák ezeket.

Az egyik ilyen krisztián mostani feljelentése is alapos, tudományos munka. Tényekkel. Dokumentumokkal. Ehhez sokat kell levéltárakban, dokumentumtárakban kutatni, ez legalább nem a dilettáns rosszakarók „vak lovas bátorsága”. Ez az intelligencia támadása. A tényekkel.

Az amerikai esküvőkön a szónok felszólítja a hallgatóságot, ha valaki tud valamit, ami megakadályozná e két fiatal egybekelését, vagy most mondja el, vagy fogja be a száját egy életre. Bölcs szokás. Jelentkezhetne valaki, hogy az ara egy-két hónapig erotikus táncos volt Chicagóban, de mérlegelni kell: biztos, hogy a tényekkel, a múlttal meg kell akadályozni két ember talán egy életen át tartó együttlétét, boldogságát?

Apám apját nem ismertem. Meghalt abban az évben, amikor születtem. De legendák éltek a családban róla is. Apám mindig büszkén mutogatta séta közben, hogy lakatos nagyapám melyik templom teljes vasmunkáját végezte. Az egyiknél, ha ma elsétálok el tőle, megsimogatom a vaskerítést. Nagyapám munkája. A másiknál a belső munkálatainak nyomait. Ott hagyta a lelkét a vasban.

Nem ismerhettem, de mégis ismerem a hátrahagyott munkáin keresztül, és büszke vagyok rá, vasnagyapámra. Egészen addig, amíg nem jön majd egy krisztián, és el nem magyarázza, hogy apai nagyapám mit m?velt mint munkáskáder a rákosista id?ben. Most úgy tudom, hogy semmit. Félek.

Másik nagyapám csodálatos ember volt. Legalábbis most még úgy tudom. Mondhatni, nagyszüleimmel n?ttem fel falun, az „öreg” volt a kántor, gyönyör?en orgonált a templomban, mi meg ketten a kis Zsuzsival, első szerelmemmel nyomtuk neki fehér zoknis lábunkkal a leveg?fújtatót. Nagyon büszke voltam rá, játszott és énekelt. Másnap ellátta reggel az állatokat nagyanyámmal együtt – tehenet, lovat, meg ami még ott élt, megette a reggelit, megitta a kupica pálinkát, megpuccolt két szem diót, és elindult a sz?l?be, a földekre, a szilvásba, mikor hova. Nagyanyám otthon várta ebéddel, vacsorával, konyhakerttel, baromfiakkal, meg ami még ott élt.

Este nyolckor lefeküdtünk a nagy dunyhák alá, nagyapám szó nélkül bekapcsolta a Szabad Európát, meghallgatta a híreket, és aludtunk. Nyíló kamasz eszemmel ezt a néma ellenállást is nagyon szerettem benne. Nem a m?nótákkal aludt el – igaz, ismerte és énekelte állandóan az igazit –, hanem a nagyvilág általa igaznak vélt híreivel. Egyszer kaptam csak t?le egy marha nagy pofont. Megmondta, hogy ne ugráljunk a pajtában a szénába, de ugráltunk. Kirántott onnan, lekeverte azt a maflást, majd megmutatta, hogy a szénában szárítja a kaszákat. Akkor nagyon szégyelltem magam.

Így él bennem ez a csodálatos nagyapa, hozzákapcsolt legendákkal. Hogy indult haza olyan fene messzir?l a frontról, hogy vitték vissza fogolytáborba, aztán hogy indult el ismét. Fogom, ?rzöm, melengetem az emléküket, az övét is, nagyanyámét is. De most félek.

Jöhet egy krisztián, és kiderítheti, mit m?velt a háborúban vagy egyéves téeszelnöksége alatt, vagy egyáltalán bármikor. Jöhet papírokkal, kutatási eredményekkel megölni mindazt, amiért érdemes emlékezni és élni. Amit hoz, lassan öl? méreg, nem azonnali. Bár ismerek olyat az elmúlt harminc év?l, aki egy ilyen „leleplezés” miatt azonnal felakasztotta magát, rég halott apjáról kiderült „tények” miatt. De többségében mégis lassan öli meg a családot, a családtagok közti egyezséget és egységet. Kíméletlen, mint a halálos sugárzás.

A családukban nagyon sok legendát ?rzünk. Egyik csodálatos rokonunk ötvenhatos kiállításáról, ami az egész családot ért való kiállást jelentette és jelenti nekünk, és egyéb felmen?k egyéb tetteir?l a történelmi helyzetekben vagy csak a hétköznapokban, amelyekre büszkék vagyunk, amelyeket meg?riztünk, és tovább meséljük

gyermekeinknek, unokáinknak. Ezek a legendák, történetek tartják még szorosabban egybe a családot.

De most félek. Jön a következő? krisztián, és megmérgezi a családot. Egy olyan krisztián, akinek van ideje mindennek utánajárni. Aki ezen kutatásai között még jól is él, a napi kiadásai sincsenek veszélyeztetve. Kényelmes otthonban pakolgatja este elégedetten a dokumentumokat, és készíti a mérget.

Más id?kben ezekkel szembenéztünk. Harcoltunk. Dacoltunk, volt, aki ellenmérget készített.

De most más a helyzet. Az izraeli rokonok iszonyatos körülmények között fogva tartott szeretteiket akarják. Az otthonaikat vesztett szerencsétlen palesztinok kétségbeesetten keresik gyermekeiket a romok között. Az embertelen politikai érdekb?l dúló háború a szomszédban esztelen pusztítást végez. A hatalmi korrupcióhoz, a politikai elemzésekhez semmi közük azoknak, akiknek lakóházába hajnalban rakéta robban. Etiópiában fél év alatt négyszázezer ember halt éhen a legutóbbi fél évben, naponta több ezer. Nem kell oda háború, egyszer?en a világ közömbössége miatt lesóványodik, majd bed?l a földbe. A kínai tengeren hadak gyülekeznek. A világ fegyvergyártói eszköket veszve keresik a raktárakban a még meglév? készleteket, az utóbbi ötven évben soha nem kerestek még ennyit, soha nem volt ilyen jó dolguk. Az irakiak hiába várják a megígért amerikai demokrácia által biztosított megújulást és jólétet. Isztambulban fegyverekkel l?nek rá a misén imádkozó keresztényekre. A svéd rend?rf?nök bejelenti, hogy az emberei elfáradtak, elég volt, kilátástalan a helyzet a bevándorlókkal szemben, akik a kisvárosokban üzleteket, lakásokat fosztanak ki, rettegésben tartják az embereket. Traktorok százezrei vonulnak a nyugat-európai autópályákon, az amerikai iskolákban motozás van iskolakezdés el?tt már a nyolcéveseknél is, hátha van nála egy gépfegyver.

És a többi, járványok, erkölcsi pusztulás, az évezredes emberi értékrendszer tudatos pusztítása. Angliában a kanyaró megint gyermekeket öl, mert a liberális oltási mozgalom szerint nem volt szükség régebben alapoltásokra sem.

És amikor ennyi a gond, valamelyik krisztiánnak a sok közül még mindig van ideje, energiája arra, hogy reggel hatkor már ott szorgoskodjon a politikai levéltárakban vagy más helyen, ahol a mérleghez a hozzávalókat meg tudja találni. Egy olyan korban, olyan társadalmi közegben, ami amúgy elképeszt?.

Magyar emberek, csak mert ellenzéki szerepbe kényszerültek, államellenes tevékenységet végeznek nyilvánosan Brüsszelben, hazaárulók, amiért nem jár büntetés. Olyan ez, mintha gróf Apponyi annak idején követelte volna, hogy még pár ezer négyzetkilométert vegyenek el Magyarországtól, különben nem áll jól magáért. Mi ez?! Hol élünk? És igaz, semmi sem fekete-fehér.

Mindennek utána lehet járni. Minden mítoszt le lehet rombolni, a történelemben is.

Mikor ír valaki egy tanulmányt arról a kis csoportról, amely Apponyi beszéde alatt egy szomszédos kis teremben várakozott, azért jöttek, hogy képviseljék az önálló, Magyarországtól független Erdély létrejöttét, nem volt szerencséjük, ez nem valósult meg? Kutathatnánk még hasonló történelmi akták után, de valóban ez az érdekünk ma? Valóban ez a dolgunk ma?

Nem adom a családom legendáit. Nem hagyom, hogy bármelyik krisztián kikezdje ?ket.

B. Zs. higgadt, szép választ adott egy mérgezésre. Én azonban attól félek, ha valaki az enyéim ellen támad, a fizikai ellenállást választom. Még ha tudom is, hogy a soros krisztián épp ezt akarja kiprovokálni.

A szerz? író, rendez?

Forrás: www.magyarnemzet.hu

...

Forrás: [Bádóg - Bayer Zsolt blogja](#)

Ajánló